

βαίνη την κλίμακα. Είχε φθάσει εις τὸ τελευταίον σκαλοπάτι, όταν ἔξαφνα ἤσθάνθη ὑπὸ τοῦ πόδαυ, τὸν τὸ κε- νόν. Ἡ σιδηρὰ κλίμαξ ἐταλαντεύθη βιαίως καὶ ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τὸ κύτος.

Θὰ ἐφρονέυετο ἀσφαλῶς, πίπτων εἰς βάθος δεκαπέντε μέτρων, ἐὰν δὲν ἐ- πρόφθανε νὰ πιασθῇ ἀπὸ μίαν σιδηρὰν σκαλωσίαν τοῦ τοιχώματος, ἀπὸ ἐκεί- νας ποῦ χρησιμεύουν εἰς τοὺς χρωμα- τιστάς, ὅταν χρωματίζουν τὸ πλοῖον.

Κρεμασμένος ἀπὸ τὸ σίδηρον αὐτό, ἄνωθεν τοῦ κενοῦ, ὁ Τζούλης ἐκύ- ταξε πρὸς τὰ κάτω καὶ διέκρινε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τοῦ γραμματέως, ὁ ὁποῖος τὸν παρεφύλαττε.

«Ἀπέτυχαν αὐτὴ τῇ φορά, ἐσυλλο- γισθῆ, ἀλλὰ ὠρισμένως πρέπει νὰ νοιῶμαι τὰ μάτια μου περισσότερο. Αὐτὸ τὸ πλοῖο εἶνε λημέρι ληστῶν».

Μ' ἐδκινησίαν γάτας καὶ μὲ τρία μόνον πηδήματα, ὁ Τζούλης κατῶ- ρθωσε νὰ νῆαυξῃ διὰ τοῦ τοίχου μέχρι τοῦ καταστρώματος.

«Ὄψι! ἔκαμην ἄμα εἶδε τὸν κυ- νοῦν εὐρανό. Φθῆνὰ τὴν ἐγλύτωση... Ἄ, τὰ παληόσκυλα!.. Τώρα ἐννοῶ γιατί δὲν δουλεύει πιά ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος!.. Ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνει ὁ κ. Μαρκήσιος, ποῦ ἔχει βέβαια τὸν σκοπὸ του. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν κατῶ- ρθωσε νὰ μὲ ξεκάμῃ καὶ εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, ἄς φιλαχθῇ. Ἐγὼ θὰ τὸν ξεμασκαρέψω!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Ἰστιοφόρον.

Αἱ συνέπειαι τῶν δύο ἀτυχημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξιστορήσαμεν, δὲν ἀργήσαν νὰ φανθοῦν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Τζούλης δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ πλησιάσῃ τὸν κ. Ρισανέλ, ἀποκλεισμένοι εἰς τὸν θάλαμόν του ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Δὲν εἶχε δυνηθῇ ἐπομένως νὰ τὸν εἰ- δοποιήσῃ περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁ- ποίους διέτρεχεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν εἶδος συμβουλίου συνεκρο- τήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἐπρόκειτο δὴθεν νὰποφασισθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, ποῖαν πορείαν νὰ- κολουθήσουν, μετὰ τὰ δυσάρεστα ἐ- κείνα—τυχεῖα πάντοτε—συμβάντα.

Τὸ συμβούλιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ, φυσικά, τὸν πλοίαρχον, τὸν πρῶτον μηχανικόν, τὸν κ. Δυπὸν καὶ τὸν Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ λά- βῃ μέρος.

Ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσεν ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἡ βλάβη τῆς μηχανῆς του ἦτο σο- βαρωτάτη. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διορ- θωθῇ ἐκ τοῦ προχείρου, μὲ τὰ μέσα ποῦ διέθετε τὸ πλοῖον, ἀλλ' οὐτὲ καὶ

ἐπὶ τῆς μαροκινῆς ἀκτῆς ὑπῆρχε λι- μὴν ἀρκετὰ σπουδαῖος, ὥστε νὰ τοὺς παράσῃ τὴν ἀπαιτουμένην βοήθειαν διὰ μίαν τελείαν ἐπισκευήν.

Ὁ πρῶτος μηχανικὸς ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ πλοίαρχου.

— Τότε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ κ. Ρι- σανέλ ἀπηλπισμένος, ἡ ἀποστολὴ μας ἀποτυγχάνει!.. Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ πρώτου πλοίου ποῦ θάπαντήσωμεν εἰς τὸν δρό- μον μας, διὰ νὰ ρυμουληθῶμεν ὡς τὸ Γιβραλτάρ ἢ ὡς τὸ Μπορντώ.

— Εἶνε πραγματικῶς ἡ μόνη φρό- νιμος ἀπόφασις ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ὑπέλαθεν ὁ πλοίαρχος. Ἄ- νεπέτασα μάλιστα τὸ σῆμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖται βοήθεια, ἀφοῦ, πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ὁ ἀσύρματός μας δὲν λειτουργεῖ πλέον.

— Καὶ πότε θὰ μᾶς ἔλθῃ αὐτὴ ἡ βοήθεια; ἠρώτησεν ὁ ἑκατομμυριούχος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω. Ὁ δρόμος μας δὲν συχνάζεται παρὰ ἀπὸ μικρὰ πλοῖα, ποῦ δὲν θὰ ἦσαν ικανὰ νὰ μᾶς ρυμουληθῶσιν, ἢ ἀπὸ μεγάλα ὑπε- ρωκεάνεια, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον δὲν δι- ατρέχουν ἄμεσον κίνδυνον, δὲν θὰ διέ- κοπταν τὸ ταξίδι των πρὸς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν διὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν πρὸς βορρᾶν.

— Τότε λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ κ. Ρι- σανέλ.

Ὁ γραμματεὺς δὲν ἔσπευσε νὰπο- κριθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

Μετὰ σιωπὴν ἀρκετὰ παρατεταμέ- νην, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ- λοὶ ἐσκέπτοντο, μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν του ἐπρόφερε:

— Θὰ ἠμπορούσαμεν ἴσως νὰ κά- μωμεν καὶ κάτι ἄλλο.

— Τί; ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ πρῶ- ἡν ἐδωδιμοπώλης, ὁ ὁποῖος ἐστενοχω- ρεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ τα- ξιδίου ἐκείνου, ποῦ εἶχε κάμῃ τόσον πάταγον εἰς τὸ Παρίσι.

— Ὁ Λουλοῦ, κύριε πλοίαρχε, ἐξη- κολούθησεν ὁ Μαρκήσιος, δὲν εἶνε μικτὴ θαλαμηγός καὶ δὲν ἔχει κατὰ τὸ ἦμισυ τὴν ἐξάρτυσιν ἱστιοφόρου; Ἄς βάλωμεν λοιπὸν τὰ πανιά καὶ ἄς προσπαθῶσιν εἰς νὰ φθάσωμεν εἰς ἕνα οἰονδήποτε λιμένα τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἐκτύπησε περιχαρῆς τὸν γρόνθον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔρριψε πρὸς τὸν γραμματέα του βλέμ- μα θαυμασμοῦ καὶ ἐδγκυμοσύνης.

— Μὰ πολὺ σωστά! εἶπεν εἶνε τὸ μόνον ποῦ πρέπει νὰ κάμωμεν!

Ὁ πλοίαρχος διηθύνθη τότε πρὸς τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης καί, ἀφοῦ ἐκύταξε μίαν στιγμὴν ἔξω, ἐπέστρε- ψεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀνεμος εἶνε νότιος. Ἄν βά- λωμε τὰ πανιά, κάπου μποροῦμε νὰ

φθάσωμε. Ἄλλὰ ποῦ; Δὲν ξεύρω, διότι ἡ ἐξάρτυσις τοῦ Λουλοῦ, ὑπὸ ἐποψι- νιστίων, εἶνε ἀτελεστάτη. Ὅπως δὴ- ποτε, θὰ δοκιμάσωμεν!

Ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὴν τροπὴν ποῦ ἐλάμβανον τὰ πράγματα... Τελοσπάν- των!.. νὰ, ποῦ θὰ ἐταξείδευαν τώρα μὲ πανιά, εἰς τὴν τύχην, χωρὶς νὰ ξεύρουν ποῦ πηγαίνουν! Αὐτὸ ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν!.. Ὁ μικρὸς εἶχε βαρυνθῇ τὸ ἦσυχον, τὸ κανονικὸν ἐ- κείνο ταξίδι, μετρημένον ὡς τώρα μὲ τὸν διαθῆτήν, προμελετημένον, χωρὶς τίποτε τὸ ἔκτακτον, τὸ ἀπό- σπτον. Ἄλλ' ἡ καλὴ τύχη ἀνελάμβαν- νε νὰ διορθώσῃ αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν.

Καὶ ὁ Λουλοῦ, ἀκράτητος εἰς τὴν χαρὰν του, ἐχειροκρότησε καὶ ἐφώνησε: — Ἠπράδο!.. Νὰ βάλωμε τὰ πανιά!..

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ρισανέλ.

— Τί ἀποφασίζετε, κύριε; ἠρώτησε. Ὁ ἐδωδιμοπώλης δὲν ἐδίστασε δι- ὄλου. Ἡ φιλοτιμία του, ἡ φιλοδοξία του, τὸν ἐσπρωχνε νὰ δεχθῇ κάθε λύ- σιν, ἢ ὁποῖα δὲν θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκτρός ὡς ἠττημένος εἰς κἀνένα γαλλικὸν λιμένα.

— Πολὺ καλά, εἶπε, ἄς ταξειδεύ- σωμε μὲ πανιά, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τὸ κάμωμε!

Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ πλοίαρχος ἀντήλλαξαν γοργὸν βλέμμα θριάμβου. Τὸ θῆραμα ἐπιπτε μόνον του εἰς τὰ δίκτυ... Ἐν τούτοις ὁ κ. Δυπὸν ἐνό- μισε καλὸν νὰ προβάλλῃ μερικὰς ἀν- τιρρήσεις.

— Τὸ ταξίδι μὲ τὰ πανιά, εἶπε, δὲν παρουσιάζει κάποιους κινδύνους;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος ἐφ' ὅσον πηγαίνομεν μὲ τὸν ἀνεμον, δὲν κινδυνεύομεν καθόλου καὶ ἂν δὲν φθάσωμεν εἰς τὸ Ἀγαδίρ, πάντα θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Μογκαντόρ.

Τὸ συμβούλιον ἐτελείωσε καὶ ὁ πλοίαρχος ἐσηρώθη καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας πρὸς ἀπό- πλου διαταγὰς.

Πῶς νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κ. Ρισανέλ;

Ὁ κ. Ρισανέλ καὶ ὁ Λουλοῦ τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ παρασταθοῦν εἰς τοὺς χειρισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ μετέβαλλον τὸ ἀτμόπλοιον εἰς ἱστιοφόρον. Αἱ προετοιμασίαι ὑπῆρ- ξαν μακραί. Ἐπρεπε νὰ μεταφέρουν τὰ ἱστία ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κύτους, ὅπου ἐφυλάσσοντο διπλωμένα. Ὁ Λου- λοῦ διεσκέδαζεν ὑπερβολικά, βλέπων τοὺς ναύτας νὰναρριχῶνται ἐπιπόνως εἰς τὰς κλίμακας καὶ νὰ δένουν εἰς τὰς κεραίας τὰ βαρεῖα ἐκεῖνα χονδρό- πανα.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ θαλαμηγός ἐξε-

κίνει μὲ ταχύτητα μικροτέραν ἀπὸ πρὶν, ἀλλ' ἀρκετὰ γρήγορα καὶ πάλιν, διευθυνομένη πρὸς νότον.

Ὑπὸ τὴν ὄθησιν ἰσχυροῦ κάπως ἀνέμου, τὸ κομψὸν σκάφος ἔπλεε μ' ἐλαφρὰν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀνε- πήδα χαριέντως ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν ἀναστάσιον, ἡ μόνη σπουδαία μεταβολή, τὴν ὁ- ποία παρετήρησεν ἡ κυρία Ρισανέλ, ἦτον ὅτι δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ πλέκῃ κροσέ, διότι τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο πολὺ. Καὶ τότε ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς.

Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθη ἀπὸ τὸν Λουλοῦ ὅλα ὅσα διημιέφθη- σαν εἰς τὸ συμβούλιον, τὸ συγκροτη- θέν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου κα- τόπιν τῆς βλάβης τῶν μηχανῶν, αὐτὸς, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ φίλου του, δὲν ἐφαίνετο εἰδύλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν περιπέτειαν.

Βλέπων αὐτὸν ἀνήσυχον, σκεπτι- κόν, σιωπηλόν, ὁ Λουλοῦ τὸν ἠρώτησε:

— Μὰ ἐπιτέλους τί ἔχεις, Τζούλη;.. Μοῦ φαίνεσαι τώρα ἀλλοιωτικός... Μήπως τυχὸν φοβάσαι;

«Ἐπεταὶ συνέχεια» ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἄς γράψω σήμερον μίαν ἐπιστολήν, ποῦ καὶ ἐγὼ δὲν εἰ- ξεύρω πότε

θὰ τυπωθῇ. Διότι, — καθὼς σᾶς ἐπλη- ροφόρησεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλ- λον ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ μὴν ἐκπλα- γῆτε καὶ νὰ μὴν ἀνίσυχῆτε διὰ μίαν τυχὸν μεγάλην καθυστέρησιν, — οἱ ἐργάται ὄλων τῶν τυπογραφείων τῶν Ἀθηνῶν ἐκήρυξαν ἀπεργίαν. Ζη- τοῦν ἀπὸ τοὺς διευθυντάς των αὐξή- σιν ἡμερομισθίου καὶ περιορισμὸν τῶν ἐργασίμων ὥρων ἀπὸ δέκα εἰς ὀκτώ. Εἶνε δὲ ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ξανα- πιάσουν τὸ συνθετήριον, ἂν δὲν γί- νουν δεκτὰ τὰ αἰτήματά των.

Εἶνε εὐκαιρία, νὰ μάθετε ὀλίγα δι' αὐτὰς τὰς ἀπεργίας, ποῦ τὰς ἀκούετε τόσον συχνά. Ἀλήθεια, τώρα εἶνε τῆς μῦδας πότε ἀπεργοῦν οἱ ἀρτοποιοί, πότε οἱ ὑποδηματοποιοί, πότε οἱ τρο- χιοδρομικοί, — αὐτοὶ δὲ συχνότατα, — πότε οἱ ταχυδρομικοί, πότε οἱ τυπό- γράφοι. Ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται — εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ αἵματος, τῆς ἐπο- χῆς μας, — προσπαθοῦν νὰ καλλιτε- ρεύσουν τὴν θέσιν των, τὰς ἄσους τῆς ζωῆς των. Νὰ ἐργάζωνται δηλαδὴ

ὀλιγώτερον καὶ νὰ κερδίζουν περισσό- τερα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἄλλον τρό- πον, καταφεύγουν εἰς τὴν ἀπεργίαν.

Ἄλλοτε αἱ ἀπεργίαι δὲν ἦσαν τό- σον εὐκόλοι. Διότι οἱ ἐργάται ἦσαν ἄνθρωποι χωρὶς καμμίαν σχεδὸν ἀνά- πτυξιν, ὑποκύπτοντες εἰς τὴν τύχην των καὶ ἀνεχόμενοι κτηνωδῶς κάθε πίεσιν καὶ κάθε ἐκμετάλλευσιν. Δὲν ἐγνώριζαν, καὶ ἂν τοὺς τὸ ἔλεγε κα- νεὶς, δὲν ἐπίθοντο, ὅτι ἠνωμένοι, σύμ- φωνοι, θ' ἀπετέλουσαν μίαν τεραστίαν δύναμιν, καὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐπι- βάλλουν τοὺς ἄσους αὐτοῖ. Ἀλλὰ τώρα ἐξυπνισαν, ἀνεπτύχθησαν, ἔγει- ναν ἄνθρωποι μὲ περισσοτέραν συναί- σθησιν, ὄχι πλέον τῶν καθηκόντων, ἀλλὰ τῶν δικαιωμάτων των. Καὶ πρῶτα-πρῶτα συνηνώθησαν εἰς σωμα- τεῖα. Τὰ σωματεῖα αὐτὰ ἔχουν τα- μεῖον, περιουσίαν. Καὶ ὅταν ἀποφασί- ζεται μία ἀπεργία, οἱ ἐργάται, οἱ πτω- χότεροι τουλάχιστον, παίρνουν χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ σωματείου καὶ ζοῦν. Αἱ ἀπεργίαι λοιπὸν, ἀδύνατοι ἔσονται ἄλλοτε, εἶνε σήμερον εὐκόλοι.

Ὁ ἐργάτης δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῇ: «καὶ ἂν δὲν ἐργασθῶ μίαν ἐβδομάδα, τί θὰ φάγω;» Ἐπύρει ὅτι τὸ σωματεῖόν του δὲν θὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πεθάνῃ τῆς πει- νᾶς. Καὶ ἀπεργεῖ μὴ χαρὰ.

Ἡ ἀπεργία εἶνε μία βία, ἕνας ἐξα- ναγκασμός. Συνωμοτοῦν οἱ ἐργάται καὶ ἐξαναγκάζουν τὸν ἐργοδότην, τὸν ἐργοστασιάρχην, τὸν κεφαλαιοῦχον, νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν θέλησιν των, νὰ δεχθῇ τοὺς ἄσους των. Ἄν ἀντισταθῇ, ποῦ θὰ εὕρῃ ἄλλους ἐργάτας, ἀφοῦ εἶνε ὅλοι σύμφωνοι; Καὶ ἂν προτι- μήσῃ νὰ κλεισθῇ τὸ κατάστημά του, πόση θὰ εἶνε ἡ ζημία του; Ἢ κατα- στραφῇ! Ὡς τοιαύτη λοιπὸν ἡ ἀπερ- γία — γεννάται τὸ ζήτημα, — εἶνε κατὶ νόμιμον, τίμιον, ἠθικόν; Ἡ ὁ μίμο ἴσως ὄχι. Ἐπάρχουν μάλιστα, εἰς ἄλλα Κράτη, νόμοι ποῦ ἀπαγορεύουν τὴν ἐκ συστάσεως ἀπεργίαν, καὶ ὅταν ἀπεργοῦν οἱ ἐργάται, τὰ βρίσκουν σκούρα μὲ τὴν ἐξουσίαν, καὶ γίνονται συμπλοκαί, καὶ χύνεται αἷμα. Τίμιον ὅμως καὶ ἠθικόν, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε. Νομίζω δηλαδὴ, ὅτι ἐργά- ται καὶ ἐργοδῶται ἔχουν τὰ ἴδια δι- καιώματα: ὅτι ὁ ἐργάτης, μὲ ἄλλους λόγους, δὲν εἶνε σκλάβος, ἀγορασμέ- νος ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, διὰ νὰ εἰμ- πορῇ νὰ τὸν κάμνῃ ὅ,τι θέλῃ. Καὶ ὅταν οἱ ἐργοδῶται, σύμφωνοι καὶ αὐ- τοί, συνεννοοῦμενοι χωρὶς συνεννόησιν, ἐξαναγκάζουν τὸν ἐργάτην νὰ ἐργά- ζεται τὰς διπλάσιαν ὥρας ἀφ' ὅ,τι εἶνε δίκαιον, ἢ νὰ κερδίξῃ τὰ μισὰ ἀφ' ὅ,τι εἶνε σωστόν, ἀπειλῶν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του μὲ τὸ φάσμα τῆς πει- νῆς, — τότε καὶ ὁ ἐργάτης ἔχει ὄλον

τὸ δικαίωμα νὰ μυνθῇ, καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ πάρῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὅ,τι τοῦ ἀνήκει: μὲ τὴν βίαν, μὲ τὸν ἐξαναγκασμόν. Συνεννοεῖται λοιπὸν μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ ἀπεργεῖ.

Ἄν οἱ ἐργάται ἐζητοῦσαν τίποτε ἀδίκον, παράλογον, ὑπερβολικόν, τότε μάλιστα κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἐδικαίωνε ποῦ ζητοῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν διὰ τῆς βίας. Ἀλλὰ τὰ αἰτήματά των εἶνε συνήθως δίκαια. Καὶ συμφέρον ὄχι μόνον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν γένει, ἢ ὁποῖα εἶνε καλλίτερα ὅταν ὄλαι αἱ τάξεις τῆς ζοῦν ἀ ν θ ρ ω π ι ν ἄ. Ἀποδει- ξίς δὲ τούτου ὅτι καὶ τὸ Κράτος, καὶ ἡ Πολιτεία τὸ ἀναγνωρίζει, καὶ δι' αὐτὸ ὄλον ἐν γίνονται νόμοι προστα- τευτικοὶ τῶν ἐργατῶν: ἤρχισαν μᾶ- λιστα νὰ γίνωνται καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλ- λάδα. Ὁ νόμος π. χ. τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὁ νόμος περὶ ὀρίου ἐργασίμων ὥρων, περὶ ἀνθελικῶν ἐργατῶν, περὶ ἐργατικῶν σωματείων κτλ. εἶνε ὅλοι νόμοι προστατεύοντες τὸν ἐργάτην ἐναντίον τῆς σκληρότητος, τῆς ἀπαν- θρωπίας καὶ τῆς πλεονεξίας τῶν πε- ρισσοτέρων ἐργοδοτῶν. (Διότι ὑπάρ- χουν βέβαια καὶ ἐντιμοὶ ἐξαιρέσεις, ἀγαθοὶ καὶ φιλόανθρωποι ἐργοστασιάρ- χαι, μὴ ἐκμεταλλεῦόμενοι τοὺς ἐργά- τας των.) Ὅταν δὲ θὰ συμπληρωθῇ μὲ τὸν καιρὸν αὐτὴ ἡ νομοθεσία, τότε θὰ λείψουν ἀφ' ἐαυτῶν καὶ αἱ ἀπεργίαι.

Ἄλλ' εἰς τὴν Εὐρώπην, οἱ ἐργάται δὲν ἀπεργοῦν πάντοτε εἰρηνικῶς. Δὲν περιόριζονται δηλαδὴ νὰ πέχουν τῆς ἐργασίας, περιμένοντες νὰ ὑποκύβῃ ὁ ἐργοστασιάρχης. Ἀλλὰ κάποτε τὸν ἐκδικιοῦνται, καταστρέφον- τες τὰς μηχανὰς του, τὰ ἐργαλεῖά του, τὰς ἀποθήκας του, τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας του. Βάζουν φωτιὰν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἢ τὸ κατακλύζουν μὲ νερά, ἢ τὸ ἀνατινάσσουν μὲ δυνα-μίτιδα, ἢ εἰςβάλλουν καὶ τὰ σπάζουν ὄλα μὲ μπαλτάδες. Τί νὰ σᾶς πῶ! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ τὸ ἔλεγα ποτὲ ἠθικόν καὶ τίμιον. Καὶ τότε πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιον οἱ ἐργάται, ἀλλὰ τὸ χάνουν μὲ τὸν τρόπον των. Καὶ κά- μνει πολὺ καλὰ ἡ ἐξουσία, ποῦ ἐπιμ- βαίνει διὰ τοῦ στρατοῦ καὶ ἡ δικαιο- σύνη ποῦ τοὺς καταδικάζει. Εὐτυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ πράγματα δὲν ἐφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ ὅξυ αὐτὸ ση- μείον. Αἱ ἀπεργίαι μας εἶνε ἡρεμοί, εἰρηνικά, ἀναίμακτοι. Εὐδαγγοί, ἀ- γαθοὶ ἄνθρωποι οἱ ἐργάται μας, μὲ ἠπία μέσα ἐπιζητοῦν καὶ συχνά - συχνά ἐπιτυγχάνουν τὴν καλλίτερον τῆς θέσεως των. Δι' αὐτὸ εἶνε συμπαθεῖς καὶ ἔχουν ὄλην τὴν κοινωνίαν μὲ τὰ μέρος των.

Σὰς ἀσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 61)

— Αὔριον, νέε μου, θά παρουσιασθῆς στὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, γιὰ νὰ πάρῃς τὸ σύνθημά σου.

— Α! ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρβελίν, αὐτὴ τῇ φορᾷ θά λογαριασθοῦμε οἱ δύο μας, φίλε μου Πλόκ!

4. Ὁ χαλινὸς τῆς Φαύστας.

Πρὸ δυὸ μηνῶν ὁ Ἐρβελίν ἦταν ἀστυφύλαξ. Τοῦ εἶχαν ἤδη ἀναθέσει διαφόρους ὑποθέσεις δευτερευούσας. Εἰς ὅλας εἶχεν ἐπιδείξει εὐφυΐαν καὶ θάρρος καὶ εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνωτέρων του.

δες δραχμές.» Ξεύρεις, Ἐρβελίν, τί σημαίνει αὐτό;— Ὅχι, κύριε διευθυντά.

— Ἐ λοιπὸν! αὐτὸ θέλει νὰ πῇ, ὅτι οἱ λησταὶ σκοπεύουν νὰ κλέψουν τὴ Φαύστα, ποῦ εἶνε ἵππος ἱπποδρομιῶν μεγάλης ἀξίας καὶ ἀνήκει στὸν βαρῶνον Δε-Ρότσιλδ. Καὶ βέβαια σκέπτονται νὰ τὴν βάψουν μὲ ἄλλο χρώμα, πρὶν τὴν ἀποστείλουν στὸ ἐξωτερικόν. Ὁ βαρῶνος Δε-Ρότσιλδ ἔχει εἰδοποιηθῆ καὶ θά φροντίσῃ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀναγκαία ἐπιτήρησιν τοῦ σταύλου του. Ἐν τούτοις ἐμεῖς ἔχομε καθήκον νὰ παρακολουθήσωμε ἀπὸ κοντὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ σοῦ τὴν ἐμπιστευομαι.

— Νὰ κλέψουν, νὰ βάψουν καὶ νὰ πουλήσουν ἕναν ἵππο πασίγνωστο σὰν τὴ Φαύστα, μοῦ φαίνεται ἀστεϊσμός, κύριε διευθυντά, καὶ ἀμφιβάλλω, ἂν ὁ Πλόκ σχεδιάζῃ τέτοια ἀπόπειρα. Κάτι ἄλλο θά εἶνε. Θὰ ἐξετάσω.

— Μὴ γυρεύῃς φύλλους σὶ ἄχυρα. Προσπάθησε νὰ συλλάβῃς τοὺς κακούργους. Εἶνε τὸ καλλίτερο ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς.

— Πολὺ καλά, κύριε διευθυντά.

Ὁ Ἐρβελίν ἔκαμε τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ χαλινὸς τῆς Φαύστας! Νὰ κλέψουν τὴ Φαύστα! Ἐσυλλογίζετο. Μὰ εἶνε τρελλοί!

Ἡ ἀπαγωγή τῆς Φαύστας δὲν εἶνε εὐκόλο πράγμα. Ἡ συνομιλία, ποῦ ἄκουσε ὁ Δυβάλ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν συμβολικὴ.

Γιὰ νὰ τὴν ἐρημνεύσωμε, χρειάζεται τὸ κλειδί. Αὐτὸ τὸ κλειδί πρέπει νὰ ζητήσω καὶ νὰ βρῶ!

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ὁ Ἐρβελίν, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ πάρκο Μονσώ, θυμῆθηκε ὅτι ἕνας συμπατριώτης του καὶ παλιῆς του συστρατιώτης, ἦτανε θαλαμηπόλος στοῦ κόμητος Δε-Πλερδὶλ στὴν ὁδὸν Ρυϊσδαέλ. Σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ χαιρετήσῃ περνώντας αὐτὸν τὸν φίλον του, τὸν Ἐρρίκο Μακλού. Μπήκε στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ποῦ ἦ πολυτέλειά του ἦταν γνωστὴ σὲ ὅλο τὸ Παρίσι. Ὁ Ἐρρίκος Μακλού εἰδοποιηθεὶς, ἦλθε νὰ ἰδῇ τὸν φίλον του καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ γιὰ τὸ σύνταγμα του.

— Μὲ μεγάλῃ μου χαρᾷ μαθαίνω, Ἰωσήφ, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅτι

εἶσαι ἀστυνομικός. Ἐσὺ πάντοτε ἦσουν πονηρός. Ἄν κατῶρθωνες σήμερα-αὔριο νὰ τσακώσῃς αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον Πλόκ...

— Θὰ προσπαθῆσω, Ἐρρίκο μου. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε καπίστικόν, κινδυνώδες καὶ ὄχι εὐκόλο. Καὶ ἐσὺ εἶσαι εὐχαριστημένος; Ἐχεις καλὰ ἀφεντικά;

— Ἀφεντικὰ μάλαμα, φίλε μου!

— Εἶνε γέοι;

— Ναι. Ὁ κ. κόμης Δε-Πλερδὶλ εἶνε τριαντατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ κ. κόμισσα τριάντα. Ἐχομε ἕνα μόνον παιδάκι, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι τεσσάρων ἐτῶν, ποῦ τὸ λατρεύουν, τὴ δηνίδα Βεραυζέρα. Ἡ κ. κόμισσα εἶνε ἡ βασίλισσα τῶν σαλονιῶν τοῦ κόσμου. Βασίλισσα στὴν εὐμορφιά, στὴ χάρι καὶ στὴν ἐξυπνάδα! Παντοῦ σὲ ὅλα ἔρχεται πρώτη... Ὅπως ὁ περιφημὸς ἵππος τοῦ κ. Δε-Ρότσιλδ, ἐπρόσθεσε μειδιῶν ὁ θαλαμηπόλος. Γι' αὐτὸ μάλιστα μερικοὶ στενοὶ τοὺς φίλοι τὴ φωνάζουν σὶ ἀστεία μὲ τὸ παρατσούκλι «κυρία Φαύστα».

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Ἐρβελίν. Τί εἶπες;— Εἶπα, ὅτι τὴ φωνάζουν σὶ ἀστεία κυρία Φαύστα. Ἄλλωστε αὐτὸ τὴ διασκεδάζει.

Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἤκουε πιά τὴ φλυαρία τοῦ φίλου του. Μὲ ζωηρὴ συγκίνησιν παρακολουθοῦσε τὴν ἰδέαν του. Ἐξαφνα διέκοψε τὸν θαλαμηπόλο.

— Ἀλήθεια, εἶπε, μοῦ φαίνεται, πῶς ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν κοσμημάτων τῆς κυρίας σου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΚΡΥΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ...

Μάταια τὰ ἀρώματα τὰ δόλια
Σκορπιούνται ἀπ' τὰ ἀνθία. Ἡ κατα-
[χρῆσι]α
Στὰ ὄρη, στοὺς κάμπους, στὰ πεοβόλια
Πλακώνει, πνίγει μὲ ἀπονία
Τὰ πρώϊμα ἀρώματα, τὰ δόλια.

Κι' ὁ παγετὸς βορῆς ξεσχιζεῖ
Τὰ αἰθέρια λούλουδα τὰ ἀνθία,
Καὶ μνημῖα ἀγρὰ τὰ χιόνια κτίζει
Στὰ λείψανά τους· καὶ βοαγνὰ
Γεῖα ὁ βορῆς, ποῦ τὰ ξεσχιζει...

Μὰ ὁ κοῦρος χειμῶνας θά περάσῃ,
Θὰ λυώσῃ ἢ μαζῆσῃ συννεμῖα.
Καὶ γῆ κι' οὐρανία θ' ἀγαλιάσῃ
Ζωῆς καινούργιας ἢ ὠμορφιά,
Ὁ ἀγρὸς χειμῶνας σὰν περάσῃ.

Λεύτερα τότε τὰ ἄγια μῦθα
Θὰ ξεχρῶνθῃ ἀπ' τοὺς ἀνθούς,
Ποῦ μέγιστον θάβγουνε, αλημύθια,
Κι' ὡς τῆς καρδίας τῆς τοῦς βυθοῦς
Θὰ νοιώσῃ ἢ αἰδῶσῃ τὰ ἄγια μῦθα.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων συναπαντοῦνται τὰ παιδιὰ. Ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς ἀκίνητος ξαπλώνεται ἀποπάνω, καὶ θορυβοῦν τὰ ἀνήσυχτα νερά. Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων τὰ παιδιὰ συναπαντοῦνται μ' ἀλαλαγμοὺς καὶ μὲ χοροὺς.

Κτίζου τὰ παλάτια τῶν μὲ ἄμμο καὶ παίζου μὲ τὰ κούφια ὄστρακα. Πλέκου βάρκες ἀπὸ μαραμμένα φύλλα καὶ μὲ γέλια τὲς ρίχνου μέσα στὰ βαθεῖα νερά. Τὰ παιδιὰ παίζου στ' ἀκρογιάλια τῶν κόσμων.

Δὲν ξέρου κολύμβι, δὲν ξέρου νὰ ρίξου τὰ δίχτυα. Ὁ βουτηχτῆς βουτᾶ γιὰ τὰ μαργαριτάρια, ὁ ἔμπορος ταξιδεύει γιὰ πραγματεῖες, μὰ τὰ παιδιὰ μαζεύου κοχύλια, καὶ πάλιν τὰ σκορποῦν. Δὲν ψάχνου γιὰ κρυμμένους θησαυροὺς, δὲν ξέρου νὰ ρίξου τὰ δίχτυα.

Ἡ θάλασσα φουσκῶνει καὶ στὸ

λυκόφως ἀντιλάμπει τὸ χαμογέλιο τῆς ἀκροθαλασσίας. Θανατοφόρα κύματα τραγουδοῦν ἀκατανόητα τραγούδια στὰ παιδιὰ, ὅμοια μὲ μιά μητέρα ποῦ ναυορίζε τὸ παιδί τῆς μὲς στὴν κούνια. Ἡ θάλασσα παίζει μὲ τὰ παιδιὰ, καὶ στὸ λυκόφως ἀντιλάμπει τὸ χαμογέλιο τῆς ἀκροθαλασσίας.

Τ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων εἶνε τὸ μεγάλο συναπάντημα τῶν παιδιῶν.

Ὁ ὕπνος ποῦ ἀπαλοπετᾶ ἀπὸ τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ,— ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Ναι! Λέγου πῶς ἔχει τὸν θρόνο του ἐκεῖ ποῦ ἀνοθοῦν δυὸ μαγικά μπουμπουκία στὸ μυθικὸ χωριὸ ποῦ εἶνε χωμένο μέσα στοὺς ἴσκιους τῶν δασῶν, ποῦ τὰ φωτίζουν ἀμυδρὰ ἀόρατες πυγολαμπίδες. Λέγου ὅτι ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ νὰ φιλήσῃ τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ χαμογέλιο ποῦ πλανᾶται πάνω στὰ χειλάκια τοῦ παιδιοῦ τὴν ὥρα ποῦ κοιμᾶται— ξέρει κανεὶς ποῦ ἔχει

πρωτογεννηθῆ; Ναι! Λέγου πῶς μιά μικρὴ θαμπὴ ἀκτίνα τοῦ καινούργιου φεγγαριοῦ ἀγγίζει ἀπαλὰ τὴν ἀκρὴ τῶν φθινοπωρινῶν συννέφων ποῦ πᾶν νὰ σβύσουν, κ' ἔτσι πρωτογεννήθηκε τὸ χαμογέλιο πάνω στὸ δειρὸ μιάς δροσόλουμμένης αὐγῆς— τὸ χαριτωμένο χαμογέλιο ποῦ πλανᾶται πάνω στὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ ποῦ κοιμᾶται.

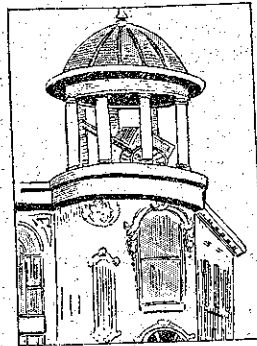
Ἡ γλυκεῖα, δροσερὴ τρυφερότης ποῦ ἀνθίζει πάνω στὸ παιδικὸ κορμάκι— ξέρει κανεὶς ποῦ ἔμεινε κρυμμένη τόσον καιρὸ; Ναι! Ὅταν ἡ μητέρα ἦταν ἀθώα κόρη, ἐγέμιζε τὴν καρδιά τῆς μὲ σιωπηλὴ καὶ μυστικὴν ἀγάπην— ἡ γλυκεῖα, δροσερὴ τρυφερότης ποῦ ἀνθίζει πάνω στὸ παιδικὸ κορμάκι.

(Ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν μετάφρασιν εἰς τὸ περὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποιητοῦ Ραβινδράναθ Ταγῶρ, ποῦ εἶλας φέτος ἀπὸ τὴν Σουηδικὴν Ἀκαδημίαν τὸ μέγα φιλολογικὸν Βραβεῖον Νόμπελ.)

Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

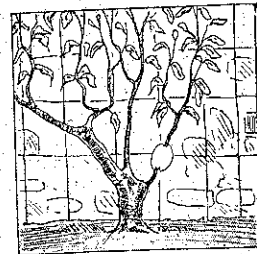
Ἐν οἰκίῳ μου

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγαλύτερου καφενεῖου τοῦ Λὸς Ἀντζελοῦ (Καλλιφορνία) ἤρχισε τὸ στάδιόν του πωλῶν πατάτες μὲ ἕνα χειραμάξι. Αὐτὸ εὐρίσκειται σήμερον εἰς μίαν

θολωτὴν ταρατσάν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καφενεῖου. Ὁ ἰδιοκτήτης τὸ δείχνει εἰς ὄλους μὲ διπρηφάνειαν καὶ μάλιστα τὸ ἀγαπᾶ τόσῳ πολὺ, ὥστε μίαν φορὰν ποῦ ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ καφενεῖον, διέταξε τοὺς πυροσβέστας νὰ γλυτώσουν πρώτα τὸ χειραμάξι καὶ ἔπειτα τὰ ἄλλα τοῦ πολύτιμα πράγματα!

Ἀγρὸν εἰς ἀχλαδιῶν.

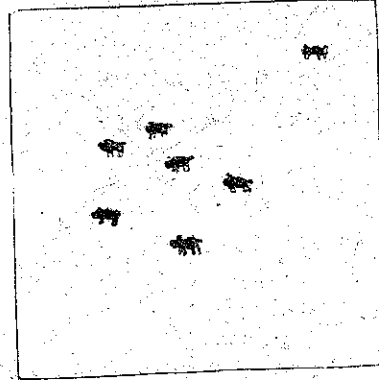

Ἡ νέα αὐτὴ ἀχλαδιὰ, φυτρώουσα, διέπερασεν ἕνα κέλυφος αὐγοῦ, τὸ ὅποιον ἔμεινε κατόπιν περασμένου εἰς

δρον ὑπάρχει εἰς ἕν θερμακήπιον τῶν Παρισίων.

Ἐβδομηδεκάτοιοι Διαγωνισμοὶ α) Πρόβλημα

Ἐστὴν ἕκαστος τῶν Τορπιλλοβόλου II. Εἰς τὴν μάνδραν αὐτὴν ὑπάρχου ἑπτὰ γουρουνάκια. Μὲ τρεῖς διασταυ-

ρουμένας εὐθείας γραμμῆς, ἡ μάνδρα πρόκειται νὰ διαιρεθῇ εἰς ἑπτὰ διαμερίσματα, διαφόρων σχημάτων καὶ μεγεθῶν, ἀλλ' οὕτως ὥστε εἰς κάθε διαμερίσμα νὰ ὑπάρχη ἀπὸ ἕν γουρουνάκι, χωρισμένον ἐντελῶς ἀπὸ τὰ δέλφια του. Πῶς θὰ χαραχθοῦν αἱ τρεῖς αὐταὶ γραμμαῖ;

β) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστὴν ἕκαστος τῶν Χορήσιου Καροῦζου L'-prrt-st-l-mllr-csnr Νάναγνωσθῆ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

γ) Παίγνεον

Ἐστὴν ἕκαστος τῶν Δοξασμένου Μάγλιχο

BE	ΣΑ	ΖΑ	ΔΑ
NI	KH	NA	KO
ΘΕΣ	BE	A	ΛΟ
ΡΟΙ	ΓΡΕ	ΓΙ	NH

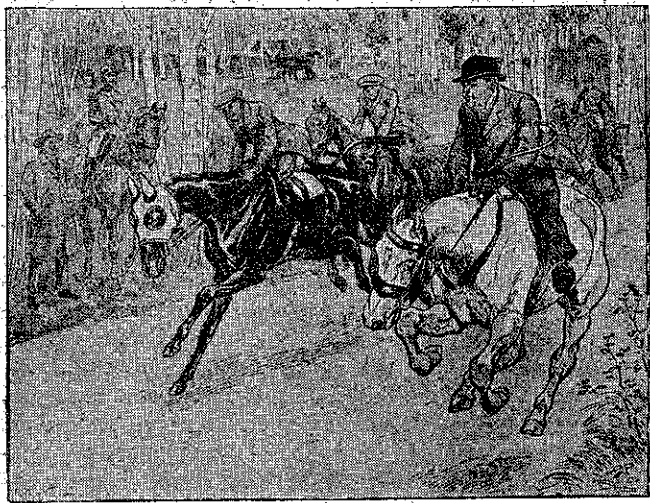
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε πόλεις τῆς Μακεδονίας.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (ἸΣ, ἔδρος Βυρπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δελτὰν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματά ὄλων τῶν λύτων θά δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποιον θάποτελεσθῆ, θά ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 7ου φύλλου

α) Τιτανός, Κορρέγιος, Ζεῦξις, Ραφαήλ.— β) Ὁ πυροβολητῆς φαίνεται κάτωθεν τοῦ πυροβόλου, ἐὰν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνας, γίνῃ βᾶσις.— γ) Il faut casser le noyau pour avoir l'amande.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἡ ἀπαγωγή τῆς Φαύστας δὲν εἶνε εὐκόλο πράγμα. (Σελ. 72, στ. 8')

Ἐνα πρῶτ' τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ διευθυντῆς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἔκαλεσε τὸν Ἐρβελίν.

Ἐρβελίν, τοῦ εἶπε, ἔχω μιά σπουδαία ὑπόθεσι νὰ σοῦ ἀναθέσω. Πρόκειται προφανῶς γιὰ τὴν συμμορία Πλόκ. Ἴδου τί συνέδη: Ὁ ἀστυφύλαξ Δυβάλ, ἐκεῖνος ποῦ ξεύρει νὰ μεταμορφώνεται τελειότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς μας, ἔπειτα ἀπὸ σένα, ἄκουσε τὴν περασμένη νύκτα σὲ μιά ταβέρνα μιά συνομιλία ἐνδιαφέρουσα. Εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἕνας ὄμιλος ἀνθρώπων ὑπόπτων, ποῦ κουδέντιαζαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε: «Διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ! Σᾶς συνήθροισα ἐδῶ ἀπόψε, γιὰτὶ ἔμας ὤρισαν γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς γνωστῆς σας ἐπιχειρήσεως τοῦ χαλινοῦ τῆς Φαύστας. Πρέπει, πρὶν περάσουν δεκαπέντε ἡμέρες, ἢ ὑπόθεσις αὐτὴ νὰ εἶνε τελειωμένη. Ἡ ἀρπαγὴ φυσικὰ θά εἶνε δύσκολη. Ἀλλ' ὑπάρχει στὴν Ἀμερικὴ ἀγοραστής, ποῦ δίνει διακόσιες χιλιά-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΙΑ

Φαίνεται, ότι το κορίτσι κάμνει μίαν φίλην γρηγορώτερα παρά το αγόρι ένα φίλον. Ξυμμιούμαι, όταν ήμην μικρός, σάν ήθελα κομμιά νέα μαθήτρια εις το παρθεναγωγείον, όπου ήπαι ένα χείρον. Όλα τα κορίτσια έτρεχαν να την παραλάβουν και το καθένα την ήθελε πλάι του, εις τὸ θρανίον. Κατὰ τὸ διάλειμμα τὴν περιεκύκλωναν και τῆς έλεγαν ένα σωρὸ γλυκά λογάκια, ποῦ ἀγόρια εἴ αὐτὴν τὴν ήλικίαν δὲν θὰ εὕρισκαν ποτὲ νὰ ποῦν.

Ἡμῖν τότε πολὺ μικρὸς διὰ τὸ θαυμάσιον ὅτι καλὰ αὐτὰ παιδάκια τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς φιλίας. Τὴ ἀγγελικὴ ἀφρέλεια, τὴ ὀραϊότης εις κάθε τῶν κίνημα!...

Όταν ἐμεγάλωσα λιγαὶ και ἐπῆγα εις τὸ Λύκειον, ἀπόρησα σάν εἶδα τὴν ὑποδοχὴν ποῦ κάμνον τὰγόρια εις τοὺς νέους συμμαθητὰς τῶν. Μόλις με εἶδαν διὰ πρῶτην φορὰν εις τὴν τάξιν, ἄρχισαν νὰ γελοῦν ειρωνικῶς, νὰ με περιπαίζων· ὅταν δὲ ἐκτύπησεν ὁ κῆδων και ἐξήλθαμε διὰ τὸ διάλειμμα, τὸσον πολὺ μ' ἐφοῦρξισαν ποῦ ἐσκέφθηκα μιά στιγμὴ νὰ τοὺς κτυπήσω ἄλλα δὲν τὸ ἔκαμα διότι δὲν εἶχα συνηθίσει ἀκόμη τὸν παιδαγωγὸν με τὴν γενειάδα.

Ὡ! πόσον πιὸ καλὴ καρδιά ἔχουν τὰ κορίτσια, ἔλεγα μέσα μου.

Πράγματι, τὰ κορίτσια ἔχουν ἐξ ἐνστικτοῦ καλλιτέρους τρόπους ἀπὸ τὰγόρια. Ξεύρουν νὰ φιλοφρονοῦν και ν' ἀνταποδίδουν ἀμέσως τὴν φιλίαν. Πέρουν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν εἶχαν ἔλθῃ εις τὴν ἐσχόνη μας μίαν οἰκογένεια, ποῦ εἶχε δύο τρία κορίτσια. Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἄργησε νὰ τὰ γνωρίσῃ ὅλα και ἐντὸς ὀλίγου ἦσαν στενὸνταί φίλοι. Μαζὶ ἴσθον περίπατο, μαζὶ ἴστα μάπανα, μαζὶ στῆς ἀπογευματινῆς. Δὲν ἔχωρίζονταν παρά μόνον τὴν νύκτα, ποῦ ἔπρεπε πιά νὰ κοιμηθοῦν.

Όταν ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν εις τὴν Ρωσίαν, ἡ ἐξαδέλφη μου ἔγινε μελαγχολικὴ. Δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐκοιμάτο καλὰ και κάποτε τὰ μάτια τῆς ἐφαίνοντο κόκκινα ὡσάν νὰ εἶχε κλάψῃ. Όταν δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ δὲν περιγράφεται. Ὅλοι ἔκλαιαν, ἡ δὲ ἐξαδέλφη μου ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Δύο μῆνες ἐφθασαν διὰ ν' ἀγαπηθοῦν τὸσον πολὺ!

Κῆμα

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, παραμονὴν τῶν Θεοφανείων, εἶχαμεν ὑπάγει εις τὸν μεγάλον βραχίονα τοῦ λιμένος μας. Ἐθα μάζαμε τὴ φῶσι. Τὴ ὄρασι οὐρανός! Τὴ γαλήνην στῆ θάλασσα! Νὰ και ἕνα βαπόρι ποῦ ἔρχεται. Ἐξαφνα ... τί ἀκούω; καμπάνες; ... « Μπα, λέγω στὸ φίλο μου, μήπως ἔπιασε καμμιά πυρκαϊά; — Ναι, ναι, σπεύδει νὰ ποῦ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος με

κλαυθμηρὸν τόνον· πυρκαϊά! πυρκαϊά! Ἄκου, τώρα ῥίχνουν και ὄπλα! νά! νά! και ὁ καπνός!!! πῶ! πῶ! τίνος δυστυχου νὰ εἶνε τὸ σπῆτι; ...

Τρέχουμε. Ἡ καμπάνες ἐξακολουθοῦν νὰ κτυποῦν, τὰ ὄπλα βουίζουν, ὁ καπνὸς ἀναβαίνει.

Συλλογίσθηκα ὅτι ἀρκετὰ ἐτρόμαξε ὁ φίλος μου— καθὼς θὰ τρομάξετε και σεῖς.— Στάσου, τοῦ λέγω, δὲν εἶνε τίποτα, ἡ καμπάνες κτυποῦν γιατί αἰθρο εἶνε τῶν Θεοφανείων· τὰ ὄπλα δὲν εἶνε ὄπλα ἄλλα μάσκουλα, ὁ δὲ καπνὸς βγαίνει ἀπὸ αὐτὰ.

Ὁ φίλος μου, ἅμα ἐνόησε τὸ πάθημά του, ἐσιώπησε ἀπὸ ἐντροπῆ.

Μέλλον Ἐφευρέτης

ΣΤΗ ΛΙΑΚΑΔΑ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Στὴ Λιακάδα τοῦ Ζαππειοῦ μίαν ἡμέρα Κυριακῆ, Γέροι, νέοι και παιδάκια περπατοῦσαν ἴδιον ἐκεῖ.

Ἐνας στραγαλιὰς πουλοῦσε λουκουμάκια με νερό. Ἀπὸ δασκάλοι οὐξήτοῦσαν δυνατὰ με μαλλιαρὸ.

Τρεῖς φαντάροι ἐγελοῦσαν τραπέζιτη κοιλαρὰ Τέσσαρες προνοῦσαν πέρα παρὰμάρτες με μουρά.

Πέντε νέες δεσποινίδες ὀμιλοῦσαν γαλλικά. Ἐξ μεσοκόπες κυρίες λέγανε πολιτικά.

Ἐπτά μάγκες ἴστα χοιράκια παίζανε κρηνητό. Και ἀντίκρυ, ὁ ἕνα πόγκο, ἔγραφα κι' ἐγὼ αὐτό.

Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανόλευκη

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Γιῶργος:— Τὴ βροχὴ και τὴ κακὴ σήμερα. Ἄχ! δὲν θὰ ἠμποροῦσαμε νὰ ὑπάγωμεν εις τὴν ἐκδρομὴν. Νομίζω πὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέπεται νὰ βρέχῃ τὴν Κυριακὴν.

Τοτός:— Ὅλο παραπονεῖσάι, καιμένε Γιῶργο. Δὲν σκέπτεσαι τί δυστυχίματα εἰμποροῦν νὰ μᾶς συμβοῦν, παρά γκρινιάζεις διότι δὲν θὰ ἐξέλθωμεν.

— Σώπα σύ, Φιλόσοφε, τὸ ξεύρομεν πὸς ἔσένα τίποτε δὲν σε πειράζει.

— Μὰ τί, δὲν ἔχω δίκαιον;

— Καὶ βέβαια ἔχεις δίκαιον. Στοις διαφόρους φιλοσόφους τῆς Ἑλλάδος θὰ προσθέσωμεν μετ' ὀλίγον και τὸν Τοτόν τὸν Ἀθηναῖον.

— Ὅλο περιγελάς, ξεύπνε. Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πῆς μίαν σωστὴν ὀμιλίαν.

— Τὴ νὰ σοῦ κάμω; Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὸν νοῦν τοῦ Σωκράτους..... ἡ τοῦ Τοτού..

— Σώπα, Γιῶργο.

Τοτός:— Γιῶργο μου, πὸς πεινῶ! Γιῶργος:— Καὶ ἐγὼ πεινῶ, Τοτό, τί ὄρα εἶνε;

— Τὸ ὀρολόγι μου λέγει δώδεκα και μισή, μὰ δὲν ἔξεύρω ἄν πηγαίνῃ καλά.

— Μπα, Τοτό. Τὴ καπνὸς εἶνε αὐτός, σάν καὶ νὰ καίεται.

— Γιῶργο! Ἄχ Θεέ μου, θὰ ἐκᾶν τὸ φαγητόν! Γιῶργο, τί δυστυχία!

— Ἐλα νὰ ἰδοῦμε εις τὸ μαγειρεῖον!

Δὲν ἔξεύρω πὸς εἶχε συμβῆ τὸ δυστύχημα, ἄλλα ξεύρω ὅτι τὸ φαγητόν εἶχε καῖ, και ὅτι ὁ Τοτός και ὁ Γιῶργος θὰ ἔτρωγαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ξερὸ ψωμί. Ὅταν τὸ ἔμαθεν ὁ Τοτός, ἠρξισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα και ὁ Γιῶργος προσεπάθει ματαίως νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

« Κλαῖς ἐπειδὴ ἐκᾶν τὸ φαγητόν; Νομίζεις πὸς ὁ φίλος σου ὁ Σωκράτης θὰ ἔκλαιε ἄν ἡ Ξανθίππη ἔκαμε τὸ φαγητόν;»

Ἄλλὰ ὁ Τοτός ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ και δὲν ἀπαντᾷ. Ἴσως ὁ μέγας αὐτὸς φιλόσοφος συναριθμῆ τὸ ὅτι ἐκᾶν τὸ φαγητόν μεταξὺ τῶν μεγάλων δυστυχημάτων. Κοινὸς νοῦς σάν τὸν ἰδικὸν μας δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ τὴν βαθεῖαν φιλοσοφίαν τοῦ Τοτού.....

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα λέει στὰ Πεδάμενα Ὅνειρα:

— Τὴ καλὰ ποῦ θὰ γίνῃς ἀξιωματικός!.. Ὅσο συλλογίζομαι ποῦ θὰ παίξῃ μουσικὴ στῆν κηδεῖα σου, μοῦρχειται νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρὰ μου!..

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταχυγράφο Βαλς

* *

Ὁ Κουφινοκεφαλᾶκης προσελήφθη ὡς δὲ πᾶλληλος εις μουσικὸν κατάστημα.

— Πωλεῖτε κομμάτια βιολιοῦ; τὸν ἔρωτᾷ μίαν ἡμέραν μιά πέλαιτις.

— Ὅχι, δεσποινίς, ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος, μόνον ἐλόγγηρα βιολία!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμιτο Εὐζώναι

* *

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ὁ Νίκος βλέπει μελάνιζ χυμένα στὸ βιβλίον του και καταθρομωμένος ἔρωτᾷ τὸν παρακαθήμενόν του τὸν Γιάννην ἄν εἶδε ποῖος τοῦ τὰ ἔχουσε.

— Δὲν σοῦ λέω, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης· γιατί ἅμα τὸν μάθηξ θὰ πᾶς νὰ δεῖρῃς τὸν ἀξιάδελφόν μου τὸν Πέτρον.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χάρωνος

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐροπιδου τὴν 4ην Φεβρουαρίου 1914.

Ὅπως ὁ κ. Φαίδων, κ' ἐγὼ σᾶς γράφομε σήμερα, χωρὶς νὰ ξεύρω ποτὲ θὰ δι-αβάσετε τὰς ἀπαντήσεῖς μου. Ἄχ, αὐτὴ ἡ ἀπεργία!.. Ὁ κ. Φαίδων, εις τὴν ἐπιστολὴν του, φαίνεται νὰ συμπαθῆ τὸσον τοὺς ἐργάτας! Κ' ἐγὼ τοὺς συμπαθῶ. Ἄλλὰ— τί νὰ σᾶς πῶ!—θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴν ἀπεργοῦν...οἱ τυπογράφοι. Δὲν εἶνε μόνον ποῦ καθυστερεῖ τὸ φύλλον. Εἶνε και κάτι ἄλλο χειρότερον: Οἱ τυπογράφοι ζητοῦν, καθὼς ξεύσετε, νὰ ἐλαττωθοῦν αἱ ὄραι τῆς ἐργασίας τῶν ἀπὸ δέκα εις ὀκτὼ και συγχρόνως ναῦξηθῇ τὸ ἡμερομίσθιον. Τὴ θὰ συμβῆ λοιπὸν ἄν γίνων δεκτὰ τὰ αἰτήματά των ἀπὸ τοὺς διευθυν-τὰς τῶν τυπογραφεῖων; Κατ' ἀνάγκην θὰ ὑψωθοῦν τὰ τυπωτικά. Ἐὰν ὡς τώρα, διὰ τὰ τυπὸν τὸ φύλλον μου, ἐπλήρωνα π: χ: 60 δραχμᾶς, εις τὸ ἔξῃς θὰ πλη-ρῶνω 100. Ἄλλα ποῦ θὰ εἶρω νὰ πλη-ρῶνω τόσα, ἀφοῦ ποῖν μόλις και μετὰ βίας τὰ ἐκατάφερα;... πὸς θὰ ἐπιβα-ρυνθῶ με μίαν πρόσθετον δαπάνην δύο, δυόμισθ χιλιάδων δραχμῶν τὸ ἔτος;.. Ὁ-δυνακασθῶ λοιπὸν ἡ νὰ παύσω τὴν ἐκδο-σιν, ἡ ναῦξῃσω ὀλίγον τὴν συνδρομὴν;.. Ὅχι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ, και μὴν ἀνησυχί-τε. Τὸ μόνον ποῦ θὰ σᾶς ζητήσω. θὰ εἶνε μία μεγαλητέρα δραστηριότης εις τὸ ἔσοπάθωμα. Με τὸ ἔσοπάθωμα θὰ κα-λυφθῇ ἡ πρόσθετος δαπάνη. Καὶ δι' αὐτὸ με τὸ ἐρχόμενον φύλλον, θὰ σᾶς στῆλω πάλιν τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐσοπαθώματος και θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐνεργήσετε ὡσον δραστηριώτερα εἰμπο-ρεῖτε. Διὰ νὰ σᾶς εὐκολίνω μάλιστα πε-ρισσότερον εις τὸ ἔργον, θὰ δώσω μερικὰ προνόμια εις τοὺς ἐγγραφομένους διὰ ἔ-σοπαθώματος. Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν εις τὸ προσεχές.

Ἡ Ἀῖρα τῆς Κερκύρας ποῦ ἔστειλε 10 φράγκα διὰ νὰ ἐγγράψω ἕνα ἀπὸ τοὺς συ-στηθέντας ἤδη ἀπόρους εις μνήμην τῆς Γα-ργίας τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἐνέγραψα με τὰ 10 αὐτὰ φράγκα δι' ἕν ἔτος και τρεῖς μῆ-νας τὸ ἀγοράκι ποῦ ἐσύστησεν εις τὸ 3ον φύλλον ἡ φίλη μου Ἀθάνια 1912—1913. Διὰ τὴν ἐνεργὴν προσφορὰν εὐχαριστῶ τὴν Ἀῖραν τῆς Κερκύρας, τὴν ἴσπαιον ἡ εὐχὴ τῆς Γαργίας μας θὰ συνοδεύσῃ καθ' ὅλον τὴν τὸν βίον.

Ἡ Ἡρώς τοῦ 21—τί εὐμορφο τὸ γράμμα τῆς!—ἀνεκάλυψε μερικὰ κορίτσια ποῦ θέ-λουν νὰ κάμνουν τῆς μεγάλες, ἄλλα διαβά-ζουν κρυφὰ τὴ «Διάπλασι», ἐπειδὴ τοὺς ἀρέ-σει. Καὶ σχετικῶς με αὐτό, ποῦ διηγεῖται τί ἐπαθεν ἡ ἴδια τὴν παραμονὴν τῆς πρωτο-χρονιας. Εἶχε πᾶν με τοὺς γονεῖς τῆς εις τὰ μαγαζιά, ὅπου εἶδε μίαν χαριτωμένην κόυ-κλαν, κηθισμένην ἔμπρός εις τὴν τουαλέτ-ταν τῆς. Τὴν ἔβλεπεν εις τὴν καρδίαν τῆς και ὁ μπαμπᾶς τῆς, ποῦ τὸ κατάλαβε, ἐ-φάνη πρόθυμος νὰ τῆς τὴν ἀγοράσῃ. Ἡ μαμμὰ τῆς ὅμως εἶπε: «γὰ ποῖα μπεμπέκι εἶνε αὐτὴ;» Ἐ, ἅμα ἠκουσε τὴν λέξιν μπε-μπέκι, ἡ φίλην μου ἐκατακοκκίνισε και εἶπε ὅτι ἀντὶ τῆς κοκκίας, θὰ ἐπροτιμοῦσε ἕνα πανταίφ. Καὶ πράγματι τῆς τὸ ἀγόρα-σαν. Ἄλλὰ ἀπὸ μέσα τῆς, πάντα τὴν κού-κλα ἠθελε, κ' ἐγύρισε στὸ σπῆτι λυπημένη. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ μάλιστα, ἐπαίξε κρυφὰ με ἕλα τὰ παιχιδία τῶν μικρῶν τῆς ἀ-δελφῶν..

Εἰς τὸ Ὅμηρειον Παρθεναγωγείον τῆς Σμύρνης, εἶνε τρεῖς ἔτη τώρα ποῦ ἀπονέμ-

ται τὸ Τζαντοπούλειον βραβεῖον. Λοιπὸν και τὰς τρεῖς φορὰς, τὸ ἐπῆραν φίλοι μου. Τὴν πρῶτην φορὰν ἡ Ο. Κασσάπολου, τὴν δευτέραν ἡ Ἡ. Καλικᾶκη και φέτος ἡ Ὁ-μηροῦς, ἡ Αικατερίνη Βασαρόδη. Μεγάλη χαρὰ και μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ! Αὐτὰ αἱ τιμητικὰ διακρίσεις τῶν φίλων μου, εὐγνω-τότερα ἀπὸ κάθε τί ἄλλο, κηρύττουν τὴν καλὴν ἐπίδρασιν ποῦ ἔχει τὸ περιοδικόν μου.

Εἶδτε εις τὰς Μ. Ἀγγελίας τοῦ προη-γουμένου φύλλον τὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλ-λόγου «Κρήτη» εις τὸ Ἡράκλειον. Εὐχα-ριστῶ θερμῶς τοὺς ἐνθουσιώδεις φίλους μου ποῦ τὸν ἱδρυσαν, και ἰδιαιτέρως τὸν Δοξα-σμένον Ρῆνον, ποῦ ποῦ γράφει τὰ ἔξῃς:

«Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου μας θὰ εἶνε νὰ ζοῦμε εις ἀδελφικὴν ἀγάπην με τοὺς ἄλ-λους Συλλόγους, ἀφοῦ ὅλοι ἐργαζόμεθα διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, ἀφοῦ ὅλοι θέλομε νὰ ἰ-δοῦμε τὴν Διάπλασι μεγάλῃ!» Πολὺ ὄρατα! Καὶ τώρα ἔμπρός, ἔργα!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Γ. ΑΛΟΥΠΗΣ ἐν Ροσσοβίφ (Ρωσίας) Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐνδοξος Ἀεροναύτης εις τὸν 138ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκησεων. (Ἴδε Διάπλασιν 1913, σελ. 119)

Καστανὴ Γιαννιοπούλα, ἡ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ναι, νὰ ποῦ γράφῃς ὡσον εἰμπορεῖς συχνότερα. Θέλω νὰ ξεύρω ποῖα εἶνε αἱ ἀσχολίαι σου και προπάντων αἱ ἰδέαι σου. Με αὐτὴν ἔξαφνα ποῦ ποῦ γράφεις σήμερα, ὅτι διαβάξεις ὅ, τι τύχη και νομίζεις ὅτι δὲν βλάπτεσαι, ἐγὼ δὲν συμ-φρονῶ καθόλου. Πρέπει νὰ εἶσαι αὐστηρῶς ἐκλεκτικὴ εις τὰναγνίσματά σου. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τῆς παλαιᾶς μας φίλης, ποῦ τὴν εὐγνωμονεῖς διότι σοῦ ἐσύστησε τὸ περιοδικόν μας, δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω.

Ὁ συνδρομητὴς ποῦ ποῦ κάμνει ἀνωνύμως ὡσον εἰμπορεῖς συχνότερα. Θέλω νὰ ξεύρω ποῖα εἶνε αἱ ἀσχολίαι σου και προπάντων αἱ ἰδέαι σου. Με αὐτὴν ἔξαφνα ποῦ ποῦ γράφεις σήμερα, ὅτι διαβάξεις ὅ, τι τύχη και νομίζεις ὅτι δὲν βλάπτεσαι, ἐγὼ δὲν συμ-φρονῶ καθόλου. Πρέπει νὰ εἶσαι αὐστηρῶς ἐκλεκτικὴ εις τὰναγνίσματά σου. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τῆς παλαιᾶς μας φίλης, ποῦ τὴν εὐγνωμονεῖς διότι σοῦ ἐσύστησε τὸ περιοδικόν μας, δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω.

«Βλέπω αὐτὸν τὸν ὄραλον καιρόν,— ποῦ γράφει ἡ Ναυτοπούλα,— και ἀπελπίζομαι. Μὰ ποτὲ ἐπὶ τέλους θὰ χιονίσῃ; χειμῶνας

εἶνε αὐτὸς ἡ ἀνοιξίς!.. Ἐκεῖ πέρα ποῦ ἀρ-χίζει νὰ κινήν λίγο κρῶο και κοιμοῦμαι με τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ εἶρω χιόνιζα, ἔσπνω και βλέπω τὸν οὐρανὸν κατα-γάλανο μ' ἕνα ἥλιο ἀνοξιάτικον.» Ἀλήθεια... ἀπελπιστικόν!

Ὡ, ναι, Ἐξορίστε Ἀθῆναι, κ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι εις τὴν πόλιν ποῦ πηγαίνεις τώρα, θὰ περνηξ θυμωσῆσαι. Ἐχω και πλῆθος συν-δρομητῶν και συνδρομητριῶν ποῦ θὰ τοὺς γνωρίσης. Τὸ «Θέατρον» ἐλπίζω νὰ ἐπρό-φθασε διὰ νὰ σε συντροφεύσῃ εις τὸ ταξιδι-

Ἐνα σωρὸ ποῦ ζητοῦν πληροφορίας διὰ τὸν μεγάλον Κινηματογραφικόν Ἀταγωνι-σμὸν τοῦ Οἴκου Cinés. Τὰς πληροφωρῶ ὅτι ἡ πρόθεσις λήγει τὴν 31 Μαρτίου (ε. ν.) Ἡ δὲ διεύθυνσις εἶνε ἡ ἔξῃς: A la direction de la Societe «Cines», via Macerata 51, Rome, Italie.— Τώρα ποῦ ξεύρετε τὴν διεύθυνσιν, εἰμπορεῖτε νὰ ζητή-σετε ἀπ' εἰσθεῖας ὅσα θέλετε πληροφορίας.

Σοῦ ἔστειλα ὅ, τι ἐξήγησας, Σιδηροῦν Προσωπῶν. Σε συγγαίρω διὰ τὴν ἀπόφα-σιν σου νὰ μὴ διαβάξῃς πλέον «μυθιστορή-ματα τῆς πεντάρας». Ὅσον διὰ τὸν Σέρλοκ Χόλμ, ὁ κ. Φαίδων δὲν τὸν συμπεριέλαβεν εις τὰ κοινὰ ἀστυνομικὰ και ἐγκληματικὰ μυθιστορήματα, διὰ τὸν ἔξῃς λόγον: Ὁ Σέρλοκ Χόλμ εἶνε δημιούργημα ἐνὸς μεγα-λοῦ συγγραφέως, τοῦ Κόναν Ντόιλ. Ὅλα τὰ διηγήματα, τὰ σχετικὰ με αὐτόν, εἶνε ὄρατα, καλλιτεχνικά. Κατ'ἀλλῃλα διὰ παι-δίον, βεβαίως ὄχι, δὲν εἶνε. Ἄλλὰ πάλιν, τὸ ὄρατον δὲν βλάπτει. Ὅταν ἕνας συγγραφεὺς εἶνε μεγάλος, ξεύει νὰ διδάσῃ και μ' ἐγ-κλήματα. Τὰ μυθιστορήματα ποῦ εἶνε κατα-στρεπτικά, εἶνε τὰ ἀσχημα, ἐκεῖνα ποῦ γράφουν ἀδέξιοι και ἄνευ ταλάντου μιμη-ταὶ τοῦ μεγάλου Κόναν Ντόιλ. Ἐργα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ἀ μεγαλητερο ἀπὸ τοὺς φίλους μου, εἰμποροῦν νὰ διαβάξουν. (Οἱ μικρότεροι ὄχι.) Τῶν ἄλλων ἔμως ψευδο-συγγραφεῶν εἶνε ἀπηγορευμένα και εις με-γάλους και εις μικροὺς.

Ἴδού, σχετικῶς, τί ποῦ γράφει και ὁ Ἡρώς τοῦ 1912: «Φρονῶ, ὅτι οἱ κύριοι ποῦ γράφουν εις τὸν Φαίδωνα διὰ τὸν Ἐρ-βελνι και τὸν Λουλοῦ, ὅτι δῆθεν εἶνε σάν τὰ μυθιστορήματα τῆς πεντάρας, δὲν ἔχουν κα-θόλου κρίσιν. Πὸς εἰμπορεῖ κάνειῖς νὰ συγ-κρίνῃ τὰ μυθιστορήματα τῆς πεντάρας, με τὰ ἑποῖα διασκεδάξῃ, ἡ μάλλον καταστρέψῃ τὰ ἦθη τοῦ ὀπλοῦς κοσμήμα, μ' ἐκείνα ποῦ δημοσιεύει ἡ Διάπλασι; και τοὺς συγγρα-φεῖς τῶν μυθιστορημάτων αὐτῶν με τὸν κ. Ξενοπούλου, με τοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς συν, ἐργάτας σου και με τοὺς συγγραφεῖς ὄραϊων, τερπνῶν και διδακτικῶν βιβλίων.»

Ἐχουν συσσωρευθῆ πάρα πολλὰ ἐπιστο-λαί, ἔνεκα...τῆς ἀπεργίας. Ὁ χῶρος δὲν ποῦ ἐπιτρέπεται, δυστυχῶς, νὰπαντήσω ἐν ἐκτάσει εις ὅλας. Καὶ ἀρκοῦμαι νὰ σημει-ώσω ἔδῃ, ὅτι ὄραταις ἐπιστολάς ποῦ ἔστει-λαν τὴν παρελθούσαν ἔβδομάδα και οἱ ἔξῃς: Κερραλλονίτικο Διαβολάκι, Μπουμπουλίνα, Ἀνθισμένη Βαμβακιά (μὰ τί ὄρατα, τί τρα-φερὰ ποῦ γράφει αὐτὸ τὸ κορίτσι! σωστὴ καλλιτέχνις!) Τέλλος Ἄγρας, Φάων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Τέλλου Ἄγρας, τῆς Ἀννάμωος τῆς Θελησογος, τοῦ Δοξασμένου Ρῆνον, τοῦ Ἀτρόμιτο Εὐζώ-ναι, τοῦ Νικητοῦ.—«Κοιτίς και φέρετρον» τῆς Σιληρῆς Ἐμμαμένης.— «Ἀδελφικὴ ἀ-γάπη» τῆς Τρικυμῆς.— «Ἡ δόσις» τοῦ Κε-ραλλονίτικο Διαβολάκι.— «Ὁ Καλλιτέχνης» τῆς Ἡρωῖδος τοῦ 21.— «Μία περιπέτεια» τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης.— «Τὸ Πάτερ ἡμῶν» τῆς Ἐξορίστου Ἀθῆδος.— «Ὁ χάρ-της τῆς Ἑλλάδος» τῆς Ναυτοπούλας.—

«Ένα πέσιμο» της Ανθισμένης Βαμβακιάς.— «Το Χρόνι» του «Ήρωος» του 1913.— «Ενθύμησις» της Μπουμπουλιώνας.— «Εύγε!» της Σημιαίς της «Ακροπόλεως».— Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Οι Γαλλίζοντες» (το τελευταίον λάθος, εις λογοπικρήμον ακατάλληλον.)— «Ανοίξεις» (άσχηνοι στίχοι.)— «Ο Χειμών» (επίσης.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Πολικός, Ασιή, α. (Μ. Α.) «Ήως των Γιαντιών», α. (Α. Θ.) Πόθος του Κοροντιάνου, α. (Π. Γ.) Ασρον της Ελευθερίας, α. (Πόθος ειμαι;) Δρόδος Βύρων, α. (Α. Τ.) Φρεάντης, α. (Σ. Κ.) Βασιλεύς του Ιονίου, α. (Τ. Κ.) Ναυτάπολο Κεφαλληνίας, α. (Α. Μ.) Φάρος της Αιγίνης, κ. (Μ. Α.) Γλυκιά Παοίδα, κ. Θαλασσομμάτα, κ. (!!!) «Ήως του Ζαλόγγου», κ. (ατ) Δύτης, α. (Ν. Κ.) Αίματομένο Ξίφος, α. (Γ. Γ.) Κόμα του Ιονίου, α. (Χ. Κ.) Αεροπλοιάνας, α. (Θ. Α.) Ελληνική Όβις, α. (Π. Κ.) Υπόδουλος Ελληνίς, κ. (Α. Δ.) Βυζαντιών Κλέος, α. (Ι. Τ.) Χάρον, α. (Κ. Τ.)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Νέικς, α. Ασιή της Ελευθερίας, α. Πέννα της Διαπλάσεως, κ. Τολμηρός Αεροπόρος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: δ «Ήως» του 1913 (0) με Τέλλον Άγραν, Τσοχίτσαν, Ναυτάμι του Αβέρωφ.— δ Θράκιος του Δικαίου (0) με Γενναίον Στρατηλάτην, Έρημίτιδα, Λορελάι.— δ Δοξάμενος Ρήνος (0) με Έξοριστον Αθίδα, Κόμμαν, Μπουμπουλιάν, Ρεζεντάν, Κεφαλλονίτικο Διαβολάκι, Κασαλιάν Πηγήν, Σολβίαν, Ακαλιάν.— τό Ρεύμα του Βοσπόρου (0) με Ήρωίδα του Σουλίου, Γαλήνην, Δόξαν.— τό Αρμόγητο Εδζανάλι (0) με Ασιέρα της Ελευθερίας, Κόμα, Ρεύμα του Βοσπόρου.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Χρήστον (έσταιλα και τό πέμπτον βέβαια, έτσι πρέπει) όλοι, και οι πολύ άρχαριοι, να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς, δια να συνηθίσουν) Δύναμη της Θελησέως (τι θά πη «να μη νά νοστίζης»; άμα δεν λαμβάνης ένα φύλλον, πρέπει να μου τό γράψης άμέσως δια να σου τό ξανασταλείω) Δοξασμένο Μάνλιχο (δεν γνωρίζω αν υφίστανται φέτος αυτοί οι Σύλλογοι) Στρατηλάτην της Μακεδονίας (έλήθησαν, έσταιλα) Προσφιλή Ανάμνηση (έχει καλώς) να σης (έδω!) Νικητήν (έλήθησαν) αι παραγγελίαι σου εξετέλεσθησαν) Έλληνικόν Ίδεώδες (έσταιλα) Ταταυλιανόν (σε συμβουλεύω να μην αλλάξης ψευδώνυμον) Εύθ. Τονγκ. (χαίρω που έγενες καλα κ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Μαρίαν Καλ. (πολύ ευμορφο τό Παιδικόν Πνεύμα σου αλλά τό ψευδώνυμον Γλυκοχάραμα ανήκει εις άλλην) πρόπει να φροντίσης να σου έγκριθί ιδιόν σου) Πάσαν Π. (έσταιλα) Ασκήσεις χωρίς τας λύσεις των δεν μου χορηγησούν) Σκληράν Είμαμένην (ώρατα τα μακρινά ταξείδια, αλλά όχι με αυτά που έτράθηξε ο Δουλού) θά ιδής πάρα κάτω και θά παύσης να τον ζηλεύης...) Ελεγγόμενον Κλαψιόμον (πού με διαβάξει «άπληστος και άχορτάστος» αλλά τό ποιήμα του ήτο άσχηνον και γι' αυτό δεν τό έδημοσίευσα» όταν κόμη κανένα καλλιτέρο, άς μου τό στείλη) Ποηγήμισαν των Δολιάρων (έλαβα, ευχαριστώ) Πυθαγόραν τον Σάμον (ευχαριστώ πολύ) Έν Τούτω Νικα, Ήρωα του 1913, Σημιαίαν της Αερο-

πόλεως, Ποιμενίδα του Αίνου, Πολικόν Ασιέρα, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 31ην Ιανουαρίου, θάπαγκτήσω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 15ης Απριλίου' αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δεν θά έχουν άκομη δημοσιευθή.)

90. Λεξιγραφος

Αντωνυμια με θεαν ενώνω Κ' Αιγύπτουθεν θεον σου φανερώνω. Έσταιλη υπό της Γερμανίας

91. Συλλαβόγραφος

Με δυο σύμφωνα στην άκρη και μια πρόθεσι στη μέση, Τρανή πόλι της Ευρώπης Κάθε λύτης θά συνθέσθ.

Έσταιλη υπό του Έλληνικου Ίδεώδους

92. Στοιχειοτονόγραφος

Πρόσωπον εκ της Γραφής Πήργος γίνεται εϋθός, Αν καπέλλο του φορέσης Και τον τόνο μεταθέσης.

Έσταιλη υπό της Βαλκανικής Συμμαχίας

93. Κρυπτογραφικόν

- 123456728 = Άρχαίος συγγραφεύς. 2728 = Ζήον. 36576 = Θήριον 436728 = Άνθος. 5231528 = Αιτοκράτωρ. 63128 = Μουσικόν όργανον 72398 = Άβλον. 8237527 = Άκροτήριον. Έσταιλη υπό του Δωδαναιου

94. Αίνυγμα Βασιλεύς του Βυζαντίου Είνε τό άρσεγικόν μου Το μικρόν μας βασιλείου Χώρα τις τό θηλυκόν μου. Έσταιλη υπό του Πατριωτικού Πόθου

95. Συλλαβικός Ρόμβος * = Προστακτική * = Ρήμα σύνθετον. * = Πόλις της Μακεδονίας * = Γεωμετρικόν σχήμα * = Συλλαβή.

Κάθε άστερισκος εις μία συλλαβή. Και καθέτως ταυτά. Έσταιλη υπό του Πειρακτηρίου

96. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αϋτου, να σχηματισθουν, άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:

Τόπος, Σύρος, βωμός, Ρέα, καλός. Έσταιλη υπό του Απολεσθέντος Ίδεώδους

97. Έλλειποσύμφωνον

η ε - α α Έσταιλη υπό του Πυροφόρου Καναθή

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Διορίζονται αντιπρόσωποι, εν Πάρω: Τελέουλα, Ρόδη Βασίλειος ο Βουληγοκότνος, και Καθάλλα ο Νικητής. Ο Γραμματέυς: Πανελλήνιος Πόθος.

Φθινοπωρινή Δύσις, ευχαριστώ για την ώρα φωτογραφία. Ρεύμα του Βοσπόρου (ΙΔ', 22)

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά με όλους τους εν Σμύρνη συνδρομητάς και συνδρομητριάς της «Διαπλάσεως». — Χάρων

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατά τα προηγουχθέντα, την 16 Ιανουαρίου τό πρωί έτέθησαν εις την Κληρωτίδα οι αριθμοί 1 έως 1553, οι αντιστοιχούντες προς τους αριθμούς των αποδείξεων πληρωμής, τάς οποίας έλαβον οι πληρώσαντες μέχρις της στιγμής εκείνης συνδρομήν έτησίαν, έννεάμηνον, εξαμήνον ή τριμήνον, έντός της οποίας συμπεριλαμβάνεται ή 15 Ιανουαρίου. Έκκληρώθησαν δε κατά σειράν οι εξής 50 αριθμοί:

- 176, εκέρδιον εν ώρολόγιον της τσέπης. 612, 85, εκέρδιον εκάστος τόμου Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιας δραχμών 40 κατ' έκλογήν του. 1128, 208, 423, εκέρδιον εκάστος τόμου Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιας δραχμών 20 κατ' έκλογήν του. 79, 1019, 832, 135, εκέρδιον εκάστος τόμου Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιας δραχμών 15 κατ' έκλογήν του. 22, 305, 1499, 380, 715, εκέρδιον εκάστος άνα μίαν έτησίαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσεχούς έτους. 1375, 8, 541, 262, 1189, εκέρδιον εκάστος άνα εν αντίτυπον του « Άγγέλου της Αγάπης». 324, 1457, 192, 470, 74, 529, 961, 474, 167, 1544, εκέρδιον εκάστος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εκ των τιμωμένων φρ. 3, 50. 873, 116, 642, 333, 1180, 677, 227, 1218, 820, 1000, 122, 907, 396, 1277, 858, 1111, 278, 1523, 736, 944, εκέρδιον εκάστος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εκ των τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων προς μέν τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων αριθμών θά γίνη μαζί με τό 10ον φύλλον της προσεχούς εβδομάδος, χωρίς να δικαιουθαι τις να ζητήσθ αντικατάστασιον του υπό της τύχης άπονεμηθέντος αϋτου δώρου δι' άλλου, ούτε τση ούτε κατωτέρας άξιας. Προς δε τους κατόχους των αριθμών, οι οποίοι εκέρδιον τόμους κατ' έκλογήν των, απηρθύνκμεν σήμεραν επιστολήν, παρακαλούντες αϋτους να μας όρίσουν ποίους τόμους επιθυμούν να λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θά γίνη την 15 Απριλίου και θά λάθουν μέρος εις αϋτήν πάντες ανεξαίρετως οι συνδρομηταί, όσοι έπληρώσαν τση, ή θά πληρώσουν μέχρι της ημέρας της Κληρώσεως συνδρομήν έτησίαν, ή έννεάμηνον, ή εξαμήνον, ή τριμήνον, έντός της οποίας να συμπεριλαμβάνεται ή 15η Απριλίου 1914. Είνε δε τα δώρα της Δευτέρας Κληρώσεως όμοια με τα της άνωτέρω Πρώτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χώραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άγάννασμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Έσωτερικου: Έξωτερικου: Έτησία... φρ. 8,— Έτησία... φρ. 10,— Έξαμήνος... 4,50 Έξαμήνος... 5,50 Τριμήνος... 2,50 Τριμήνος... 3,— Αι συνδρομαί δεχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Α. 20 Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται εκάστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Ερμιπίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος Έν Αθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1914 Έτος 36ον.—Αριθ. 10

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ο νεαρός εργάτης ήρκέσθη να υψώση τους ώμους χωρίς ναποκριθί. Αλλά με τό υφος του έλεγε: «Εγώ να φορηθώ;... Μπορεί ποτέ ο Τζούλης να εινε δειλός;»

Βεβαιότατα δεν έφοβείτο! Δεν απέκρυπτεν όμως, ότι ή κατάστικς τή έφαινετο έξόχως κρίσιμος.

Προπαντός έπρεπε να ειδοποιηθί ο κ. Ρισανέλ.

Έφαινετο εν τούτοις, ότι πρό δύο ώρων, από της στιγμής κατά την οποίαν ο Τζούλης εκινδύνευσεν να πέσθ θυμά της δολοφονικής έναντίον του αποπειράς, κάποια διαταγή ειχε δοθί, να μη τόν αφήσουν να πλησιάσθ τόν εκατομμυριούχον. Ο γραμματέυς δεν έφευγεν από κοντά του, παρά όταν έλάμβανε την θέσιν του ο πλοίαρχος. Εν τούτοις έπρεπε να τόν ειδοποιηθί τό ταχύτερον. Ήτο ο μόνος που έγνωρίζε τόν κίνδυνόν, ο οποίος ήπσειλει την οικογένειαν, και ή εϋθύνη αϋτή τόν εδάρυεν φοβερά.

Αλλά πώς θά κατώρθω-νε να ξεγελάσθ εκείνους που τόν έπρόσεχαν και να ιδί ή διαιτέρως, τόν κ. Ρισανέλ;

Έξαφνα έσήκωσε τό κεφάλι του και ήρχισε να σιγοτραγουδή ευχαριστημνος:

— Τό βρήκα! τό βρήκα! Τράλαλα! τό βρήκα...

Τό σχέδιόν του ήτο άπλου. Είς την ζωήν του εκατομμυριούχου υπήρχε μία ώρα ιερά: ή ώρα του μεταμεσημβριον ύπνου.

Η σπουδαιότερα ύπόθεσις, ότι δήποτε και αν συνέβαινε, δεν ήμπορούσε να τόν διαταράξθ. Όλοι οι Κέρβεροι του εδωδιμοπώλου ήσαν υποχρεωμένοι να τόν αφήνουν ήσυχον. Ο Τζούλης λοιπόν άπεφάσισε να

χωθή κρυφά, πρό του τέλους του γεύματος, εις την καμπίναν του κ. Ρισανέλ, να κρυφθί κάτω από τό κρεβάτι και να περιμένθ. Ο κ. Δυπόν, ή ο πλοίαρχος, άς έφύλακον τότε όσον ήθελαν απέξω από την θύραν, διαρκούντος του ύπνου του κυρίου των!

Και αϋτό έκαμε. Ένώ εις τό κατάστρωμα, μετά τό γεύμα, επαιρναν τόν καφέ, ο Τζούλης, άπαρατήρητος, έτρύπωσεν εις την καμπίναν και, εξηλωμένος κάτω από τό κρεβάτι, έπερίμενε την άφιξιν του κ. Ρισανέλ.

Αι άποκαλύψεις του Τζούλη.

Μετ' όλίγον ήκούσεν εις τόν διάδρομον τόν ιδιαίτερον κρότον, τόν όποιον εκαιμαν οι δια καουτσόκ περιενδεδυμένοι τροχοί της πολυθρόνας του αναπήρου. Ήκουσε συγχρόνως την γλυκείαν φωνήν του γραμματέως, ο όποιος τόν συνώδευσεν μέχρι της καμπίνας. Έπειτα ή θύρα εκλείσθη, και ο κ. Ρισανέλ, άφου εκάτεδασε τά στόμα του παραθύρου, έσταύρωσε μακαρίως τας χείρας επί της κοιτίας του και ήτοιμάσθη να κοιμηθί.

—Κύριε Ρισανέλ!.. κύριε Ρισανέλ!..

Ο εκατομμυριούχος, δυσσαρέστως εκπλαγείς, ανεσκήρτησε.

—Ε;... τι;... ποιός;... Τι γυρεύεις εϋ έδω; Ορραιος τρόπος...

Αλλά διεκόπη κ' εταράχθη. Ο Τζούλης έβαλε τόν δάκτυλον εις τά χείλη του, και από αϋτό τό νεύμα, από τό μυστηριώδες ύφος του νέου, ο κ. Ρισανέλ

«Νά, τά δύο εκατομμύρια!» (Σελ. 78, στ. γ)